

A Magyar Igazságügyi Akadémia szeptember elsejével kinevezett igazgatója kilenc gyermeket nevel. „Lehet, hogy elcsépeltnek hangzik, de a szeretet a legnagyobb összetartó erő a családban. Ha mindenki tudja, hogy ez a mozgatórugó, akkor szívesen van együtt a család a különböző tevékenységek során” – fogalmazott a Kúria bírója.

OSZTOVITS ANDRÁS

Mikor döntötte el, hogy bíró lesz, és miért?

– Annak idején nem tudtam eldönteni, hogy a jogi pályát vagy az orvosit válasszam. A szüleim segítettek ebben. Az egyetem után azért határoztam a bírói hivatás mellett, mert ezt a munkát tartom a jogi pálya csúcsának, és mert kiszámítható. A család mindig fontos volt számomra, így az is, hogy én tudjam beosztani az időmet. Ezt egy ügyvédi irodában – bár valószínűleg magasabb fizetésért – nem tudnám megtenni.

A Kúria rendszerének a kialakítása mennyiben változtatta meg egy bíró mindennapi munkáját?

– A Kúriának lényegében a harmadfokú, legfelsőbb bírósági funkción túl pluszfeladata van: az országos bírói gyakorlat egységének a biztosítása. Ennek egyik új eszköze a joggyakorlat-elemző csoportok munkája, ahol a mindennapi bírói gyakorlat egyes konkrét szeleteit vizsgálják. A megalkotott véleményeket a jogalkotó is felhasználja

új jogszabályok létrehozásához, illetve törvénymódosításokhoz. A magam részéről ezt nagyon jónak tartom, hiszen az ügyek megbeszélésével a bírói határozathozatal minőségbiztosítása is garantált, kiszámíthatóbb működés jöhet létre. Továbbá fejlődünk, új, letisztult szempontok jutnak be a döntéshozásba.

– Ön a Károli Gáspár Református Egyetemen is tanít, a polgári eljárásjog és az EU-jog a szakterülete. A kinevezése köszönhető annak, hogy az egyetemi karrierjét is építette?

– Az egyetemen megtanultakból csak ideig-óráig lehet megélni. Folyamatosan képeznünk kell magunkat. Az én szakterületem különösen ilyen, ráadásul szerteágazó. Az EU-jogi rendeletek, irányelvek precíz áttanulmányozása, a hazai

bírói gyakorlattal és a magyar jogszabályokkal való összevetése a mindennapi munkám része. Azt hiszem, szinergia van az életemben: bírói munkám során hasznát veszem annak, hogy egy-egy jogesetet, uniós jogszabályt az egyetemi óráim miatt alaposan tanulmányoztam és fordítva, a diákok számára csak úgy tudom hasznosan, gyakorlatiasan elmagyarázni egy-egy téma nehézségeit, szépségét, hogy bíróként például tárgyaltam már odavágó ügyet.

– Tudna példát is említeni? Mi volt mostanában a legérdekesebb esete?

– Egyre gyakrabban fordul elő, hogy már az kérdéses: a konkrét perben a magyar vagy valamelyik másik állam bírósági jogosultak-e eljárni. Ezt a joghatósági szabályok rendezik, szerteágazó módon: nemzetközi, EU-jogi és magyar jogforrások egyaránt érintik. Ezeket összeolvasni, kibogozni kicsit olyan, mint szüdoikut játszani. Csak egy helyes megoldás van, de eljutni addig nagy odafigyelést igényel.

NÉVJEGY

- Bíró, egyetemi docens
- 42 éves
- Házas, öt fiú- és négy leánygyermek édesapja
- Diplomáját az ELTE Államtudományi és Jogi Karán szerezte 2000-ben
- A Kúria bírója 2012 óta

KEDVENCEK

- Film » Tizenkét dühös ember
- Könyv » John Lukacs: A párviadal
- Zene » Bartók: Concerto
- Szabadidő » kosárlabda, olvasás, zenehallgatás

– A Magyar Igazságügyi Akadémia vezetőjeként milyen tervei vannak?

– A belső képzések már most is nagyon széles körűek, hasznosak. Ezek racionális rendbe foglalását kívánjuk elérni, s további – például idegen nyelvű – előadásokat, kurzusokat is szeretnénk bevezetni. Annak a szellemiségnek a megtartását célozva, hogy egy bírónak, bírósági fogalmazónak, titkárnak széles látókörűnek kell lennie és kitekintéssel kell bírnia a kultúrára, a zenére, a tudományra is, ezekben a témákban szintén tervezünk fejleszteni. Egyik kiemelt feladatomban, hogy az akadémia láthatóbbá tegyem, új képzési módszereket vezetek be, és még több digitális eszköz fejlesztésével kamatoztassam itt egyetemi tapasztalataimat.

– Kilenc gyermeket nevelnek a felelőségével. Hogyan tudja megosztani a felelőségét?

– Személyes tapasztalatom, hogy egy család, egy szülőpáros hozzájáró a feladathoz. Az egyértelmű, hogy az egy és a két gyermek közt nagy a különbség, de az már nem, hogy a négy és az öt között is ugyanakkora lenne. Az első gyermekével mindenki nagyon óvatos, bizonytalan. Ez már a másodiknál megváltozik. Más dimenzió persze, de arra már rájöttem, hogy az ember mindig abba fárads

el, ami éppen van, de később természetessé válik. A második gyerek után nem értettük, hogy az eggyel miként lehetünk fáradtak, annyira többnek tűnt a feladat.

A figyelmet talán nem is nehéz megosztani, inkább azt belátni és annak az elvárásnak megfelelni, hogy minden gyerekkel az életkori sajátosságának megfelelően foglalkozzunk, és hogy mindenkire jusson saját idő, amit csak vele töltünk. A legkisebbnek az a legfontosabb, hogy elvigyük a játszótérre, hogy hintázhasson, homokozhasson, míg a nagyobbakkal beszélgetni kell, hogy kiegyensúlyozottak legyenek. Most már értem édesanyám régi mondását: kis gyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond.

– Mekkora a legidősebb gyermek, s mire kell leginkább figyelni? Mi a legnagyobb nehézség egy ekkora családban? Például mekkora helyen élnek?

– A legkisebb most másfél éves, míg a legnagyobb lányunk 18, és rendre másfél-két esztendő van a gyerekek közt. Egy családi ház felső szintjén élünk, s bevaló, talán most már szűkösen érezzük. Kettesével-hármasával vannak a gyerekek egy szobában, de a nagyobbak már nagyobb teret igényelnek, így lehet, hogy beáldozzuk a szülői hálót. Amiken most dilemmázunk, azok a legidősebbek nevelési kérdései: nem mindig eldöntött még, hogy mit engedjünk meg nekik és mit nem. A logisztika igen nagy kihívás a családnak, de megoldjuk: nagynénik, nagybácsik vannak nagy számban, akik besegítenek a gyerekek felügyeletében, dolgozatra felkészítésében, a rend fenntartásában. A reggeli és az esti készülődéskor előfordul torlódás – időben kell kezdeni, hogy mindenkire sor kerüljön. Reggel a gimnazisták mennek el leghamarabb, én zárok és viszem a kisebbeket az óvodába, plusz a véletlenül otthon hagyott tornazsákot, uzsonnatáskákat is utánuk viszem.

– Mit tart a legfontosabb értéknek a családban? Hogyan nevelik a gyermekeiket?

– Lehet, hogy elcsépeltnek hangzik, de a szeretetet a legnagyobb összetartó erő a családban. Ha mindenki tudja, hogy ez a mozgatórugó, akkor szívesen van együtt a család a különböző tevékenységek során. Ez a szülőkön múlik. Ha meg tudják mutatni, hogy boldogok együtt, hogy örülnek egymásnak, akkor a nehézségek relativizálódnak. Nem lesz valódi probléma, mindenki örömmel jön haza ebbe a légkörbe. Sőt, készséggel részt vesz a napi feladatokban, programokban is. Hagyományosan gondolkodunk, szigorúan neveljük őket. Például nem szabad csúnyán beszélni, és a felnőtteket tisztelni kell. Fontos, hogy ebben is hitelesek legyünk, következetesek. Törekszünk rá, hogy minden gyermek „ugyanazt” megkapja tőlünk. Persze a szabályokban sem szabad túlzásokba esni. Ez, ahogy egyre rutinosabbá válunk, meg is tud valósulni. A rokonság is sokat segít ebben.

Járnak különórákra, zenére, sportra, a nagyobbak aktívak a lelki közösségekben is. Oda kell figyelni, hogy milyen korcsoportos közösségekbe járnak, a nagyobbaknak megmondjuk, pontosan mikorra kell hazaérniük. A gyerek számára az adja a legtöbbet, ha érzi és tudja, hogy ott van neki az édesanyja és az édesapja.

Ezeket túl, azt hiszem, az egyik legnagyobb felelőségünk, hogy megtanítsuk tanulni a gyerekeinket, és segítsük őket abban, hogy kamatoztatni tudják a tehetségüket.

PINTÉR LÍVIA